

De kerkuil binnenstebuiten

Donzige kuikens

De moeilijke eerste weken van de piepjonge kerkuiltjes ligt achter de rug. In de volgende twee weken groeien de hulpeloze jongen uit tot donzige kuikens.

De eerste donslaag, die ze meekregen bij hun geboorte, wordt geruild door een tweede kleedje, eerder geel wit van kleur, dat nu wel bijna het volledig lichaam bedekt, behalve de buikzijde waar een kale plek blijft. Met dit nieuw donskleed zijn de uilen beter bestand tegen de koude dan met het eerste, ijle donsclaagje. Ook de korte schachten, waaruit later de veren verschijnen, komen nu te voorschijn. Het zijn deze donspluimpjes die je in het nest nog kunt tegenkomen wanneer de kerkuilen reeds uitgevlogen zijn.

Het jong is al wat krachtiger en kan de kop al wat langer rechtop houden dan een week terug. Ook de ogen kunnen al wat langer geopend worden tot een spleet. De uilen kunnen zich ook reeds wat verplaatsen, weliswaar enkel met behulp van hun loopbeen. Loopt hij wat te ver weg, dan grijpt het vrouwtje hem met de snavel en zet hem bij de andere jongen terug zodat hij geen warmte verliest. Omwille van die warmte blijft het vrouwtje op het nest zitten tot de jongste kerkuil twaalf dagen oud is. Dan verhuist ze naar haar roestplaats in de schuur of zit ze gewoon in de nestkast naast de jongen. Om warmteverlies tegen te gaan, kruipen de jongen kerkuilen dicht bij elkaar en vormen een zogenaamde warmtepiramide. In deze periode is het echter nog altijd het mannetje dat zorgt voor de voedselvoorziening en dit tot de derde week. Geleidelijk aan verlaat het vrouwtje meer en meer de nestplaats, om haar toilet te doen of om zelf op jacht te gaan. De jonge kerkuilen vertonen nu meer interesse voor de onmiddellijke omgeving van hun nest en knabbelen gretig op alles wat ze rondom zich vinden.

In deze periode gebeurt het ook dat een kerkuilenjong ertussen uit valt, meestal door voedselgebrek. Dan kan worden vastgesteld dat, eens het jong dood is, het door z'n oudere broertjes en zusjes wordt verorberd. Dit gebeurt echter niet zolang het jong nog in leven is, dus van echt kannibalisme is geen sprake.

Nu kunnen de jongen ook reeds hun typisch blaasgeluid laten horen wanneer ze honger hebben, vaak dus de ganse nacht tot de verzadiging is opgetreden. Het is dan ook het moment om, op basis van het geluid, het kerkuilennest te ontdekken.

De pulli kunnen reeds kleine prooien (vaak spitmuizen) in hun geheel naar binnen slikken. De grotere prooien moeten nog worden verscheurd, eerst door het vrouwtje maar al vlug doen de jongen het zelf. Moeder kerkuil blijft in de buurt van het nest jagen en zorgt nog steeds voor de bewaking.

Op de twintigste dag zijn de kerkuilen in staat om hun ogen volledig te openen en begint de typische gezichtssluier zich te ontwikkelen weliswaar nog zonder de aflijning van de bruine veertjes. Ook zijn ze nu in staat om op hun poten rond te lopen in hun nest.

